บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สภาพสังคมไทยในปัจจุบัน มีการเปลี่ยนแปลงไปตามความเจริญก้าวหน้า ทางเทคโนโลยีและวิวัฒนาการใหม่ ๆ มากมายหลายด้าน ซึ่งเป็นผลจากกระแสการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกที่มีทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม การเปลี่ยนแปลงดังกล่าว มีผลกระทบต่อสังคมโดยรวมทั้งด้านบวกและด้านลบ ดังคำกล่าวที่ว่า การเปลี่ยนแปลงทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม การสื่อสารและการคมนาคมตลอดจนเทคโนโลยีต่าง ๆ ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตและภาวะสุขภาพของประชาชนเป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้ในอดีต ปัญหาสุขภาพของประชาชนส่วนใหญ่เจ็บป่วยด้วยโรคติดเชื้อ แต่ในปัจจุบันปัญหาสุขภาพของประชาชนส่วนใหญ่ มีผลมาจากปัจจัยหลายด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านสังคมสิ่งแวดล้อม และพฤติกรรม (คณะกรรมการอำนวยการจัดทำแผนพัฒนาการสาธารณสุข, 2539) จะเห็นได้ว่า สภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคม ส่งผลกระทบทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ต่อประชากรหลายกลุ่มของประเทศ วัยรุ่นเป็นกลุ่มหนึ่งที่ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงนี้ เพราะกลุ่มวัยรุ่นยังอ่อนประสบการณ์ในการดำเนินชีวิต จึงมักถูกยั่วยุชักจูงหลอกล่อ ให้ตกเป็นทาสของสิ่งล่อลวง และอบายมุขในรูปแบบต่าง ๆ ได้ง่าย จึงทำให้เสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น การเลียนแบบพฤติกรรมบุคคลที่มีชื่อเสียงในสังคมหรือการทำตามกลุ่มเพื่อน อันนำไปสู่การคบเพื่อนต่างเพศ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การมั่วสุมทางเพศ เป็นต้น พฤติกรรมดังกล่าว ทำให้เสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาโรคเอดส์ตามมา

ปัญหาโรคเอดส์ ยังคงเป็นปัญหาที่สำคัญปัญหาหนึ่งของโลก เนื่องจากยังไม่มียารักษาได้ ทำให้จำนวนผู้ป่วยและผู้ติดเชื้อเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ประชากรส่วนใหญ่ ยังมีพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อ และขาดความตระหนักถึงความรุนแรงของโรคนี้อยู่มาก จากการรายงานขององค์การอนามัยโลก ในปี ค.ศ.1998 ทั่วโลกมีประชากรที่ติดเชื้อเอชไอวี 5.8 ล้านคน โดยเป็นผู้ใหญ่ 5.2 ล้านคน ในจำนวนนี้เป็นหญิง 2.1 ล้านคน และเป็นเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี มี 590,000 คน (แพงเพชร เพชรวิไชย์, 2543)

สำหรับประเทศไทย ปัญหาโรคเอดส์เป็นปัญหาที่สำคัญเพราะมีผลกระทบต่อสังคมและประเทศชาติโดยรวม ปัญหานี้ก่อให้เกิดความเสียหายหลายด้าน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านสุขภาพ ในด้านเศรษฐกิจ ทำให้รัฐต้องสูญเสียค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมาก ในการรักษาพยาบาลผู้ติดเชื้อ ด้านสังคม ทำให้เกิดปัญหาลูกกำพร้าพ่อแม่ หรือขาดผู้นำครอบครัว เมื่อผู้ติดเชื้อที่มีบุตรหลานเสียชีวิตลง ด้านสุขภาพ ทำให้เกิดผลเสียต่อสุขภาพส่วนบุคคล ทั้งร่ายกายและจิตใจ มีการศึกษาพบว่า ชายไทย (ทั้งโสดและแต่งงาน) มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมทางเพศเสี่ยงต่อการเป็นผู้รับเชื้อและแพร่เชื้อเอชไอวีจากการมีเพศสัมพันธ์เป็นเหตุผลของการติดเชื้อเอดส์ พฤติกรรมเช่นนี้ ทำให้หญิงกลายเป็นกลุ่มที่มีโอกาส ได้รับเชื้อเอชไอวีจากสามีและคนรักของตนได้ง่าย และเด็กมีโอกาสได้รับเชื้อจากมารดาด้วยเช่นกัน (คณะกรรมการอำนวยการการจัดทำแผนพัฒนาการสาธารณสุข, 2539) ดังรายงานของ กองระบาดวิทยา กระทรวงสาธารณสุข (2538) พบว่า เกือบ 50 % ของผู้ป่วยเอดส์และผู้มีอาการสัมพันธ์กับเอดส์มีอายุระหว่าง 15 – 29 ปี หากกลุ่มวัยรุ่นซึ่งถือว่าเป็นทรัพยากรที่สำคัญของประเทศชาติ เกิดติดเชื้อโรคเอดส์ จะถือว่าเป็นการสูญเสียที่ใหญ่หลวง สำหรับสถานการณ์โรคเอดส์ในประเทศไทย พบว่า หลังจากมีผู้ป่วยรายแรกในปี พ.ศ. 2527 จำนวนผู้ติดเชื้อมีเพิ่มมากขึ้น และจำนวนผู้เสียชีวิตจากโรคเอดส์ก็เพิ่มมากขึ้นด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ยังพบว่า ตั้งแต่ พ.ศ. 2527 ถึง วันที่ 31 สิงหาคม พ.ศ. 2543 มีผู้ป่วยเอดส์จำนวนถึง 151,322 ราย เสียชีวิตไปแล้ว 41,723 ราย และผู้ติดเชื้อที่มีอาการมีจำนวนถึง 58,142 ราย เสียชีวิตไปแล้ว 5,979 ราย ในจำนวนนี้ รวมถึงกลุ่มเยาวชนวัยรุ่นทั้งชายและหญิงด้วย (กองระบาดวิทยา กระทรวงสาธารณสุข, 2543)

กลุ่มวัยรุ่นทั้งชายและหญิง ถือว่ามีโอกาสได้รับเชื้อเอชไอวีด้วยเช่นกัน เนื่องจากสภาพปัญหาสังคมในปัจจุบัน ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่เสี่ยงจากพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ อันจะนำไปสู่ปัญหาโรคเอดส์ ได้ง่าย เช่น การมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนโดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย การดื่มของมึนเมาก่อนมีเพศสัมพันธ์ทำให้ขาดการยับยั้งใจและเกิดพฤติกรรมชิงสุกก่อนห่าม ซึ่งอาจโชคร้ายติดเชื้อจากคู่นอนได้ ดังที่ จันท์ฑิตา พฤกษานานนท์ (2538) กล่าวว่า การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรทำให้เสี่ยงต่อการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ วิไลลักษณ์ เสรีตระกูล (2537) พบว่า เมื่อมีเพศสัมพันธ์ นักศึกษาส่วนใหญ่จะไม่ใช้ถุงอนามัยเนื่องจากคิดว่าคู่รักของตนไม่มีโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ นอกจากนี้ การศึกษาของจันทร์แรม ทองศิริ (2539) ที่พบว่า วัยรุ่นในอำเภอเมืองจังหวัดน่าน มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก ตั้งแต่อายุ 12– 19 ปี และปวีณา สายสูง (2541) พบว่า นักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน มีคู่นอนมากกว่า 1 คน คิดเป็นร้อยละ 32.6 และมีการดื่มสุราก่อนการมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 65.7

วัยรุ่น ถือว่าเป็นระยะของช่วงชีวิต ที่คั่นกลางระหว่างความเป็นเด็กและความเป็นผู้ใหญ่ จึงมักมีความสับสนเกี่ยวกับการประพฤติปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับวัย (สุชา จันทน์เอม, 2540 ก) สิ่งใหม่ที่เกิดขึ้นในวัยรุ่น ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและทางสรีระ การพัฒนาเกี่ยวกับเพศ รวมทั้งระบบการทำงานต่าง ๆ ของร่างกายเปลี่ยนไปด้วย ตามกระบวนการเพื่อเข้าสู่วุฒิภาวะ (Maturity) ของวัยผู้ใหญ่ นอกจากปัจจัยดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังรวมถึงปัจจัยทางด้านสังคมที่หล่อหลอมให้วัยรุ่นมีค่านิยมที่ไม่เหมาะสม เช่น การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร และการมั่วสุมทางเพศ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ ทำให้วัยรุ่นต้องประสบกับความยุ่งยากต่าง ๆ มากมาย มีความลำบากในการปรับตัวเนื่องจากเป็นวัยมีการเปลี่ยนแปลงทางพัฒนาการทุกด้าน (สุชา จันทน์เอม, 2540 ข) ดังนั้นพฤติกรรมการแสดงออก จึงมักไม่สอดคล้องกับพฤติกรรมที่สังคมคาดหวัง เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางพัฒนาการทุกด้านทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา พัฒนาการแต่ละด้านมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน ซึ่งการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ สังคมและสติปัญญา จะเห็นได้จากการที่วัยรุ่นมักมีความคิดและการแสดงออกเป็นของตนเอง เช่น การแต่งกายมักแต่งตามความคิดของตน โดยไม่ต้องการให้ผู้ใหญ่บังคับ การเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคมจะต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน จึงมีกลุ่มเพื่อนและสังคมที่มีรสนิยมหรือความคิดที่ตรงกับตนเอง และอยู่ในช่วงของการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และสภาพแวดล้อมที่ต้องมีการปรับตัว ให้เข้ากับสภาพต่าง ๆ ของการที่จะเป็นผู้ใหญ่ต่อไป (ฉวีวรรณ สุขพันธ์โพธาราม, 2527)

จังหวัดเชียงใหม่เป็นจังหวัดหนึ่งที่กำลังมีการเปลี่ยนแปลงหลายด้าน ทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคมโดยรวมทั้งความเจริญทางด้านเทคโนโลยีการสื่อสารและวิวัฒนาการของสื่อต่าง ๆ ส่งผลให้การดำเนินชีวิตของบุคคลเปลี่ยนแปลงไปด้วย การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีผลต่อกลุ่มวัยรุ่น ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมหลายประการ เช่น การประพฤติตนในทำนองชู้สาว การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ ดังคำกล่าวที่ว่า วัยรุ่นต้องปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และความเจริญทางเทคโนโลยีการสื่อสาร จากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีผลให้เกิดปัญหาทางด้านพฤติกรรมต่าง ๆ โดยเฉพาะพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (จันท์ฑิตา พฤกษานานนท์, 2538) จากสภาพสังคมในปัจจุบัน โดยเฉพาะในเขตเมืองมีสิ่งยั่วยุ มอมเมาวัยรุ่นหลากหลาย เช่น แหล่งบันเทิงเริงรมย์ ต่าง ๆ ทำให้วัยรุ่นมีการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมและสิ่งเร้าทางสังคม ก่อให้เกิดปัญหาพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ตามมา ซึ่งได้สอดคล้องกับ การสรุปสถานการณ์เอดส์ จังหวัดเชียงใหม่ พ.ศ. 2531 ถึง 31 ธันวาคม 2544 จำแนกตามอาชีพมี นักเรียน นักศึกษา จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 0.4 จำแนกตามกลุ่มอายุและเพศ พบว่า อายุระหว่าง 10 - 14 ปี เพศชาย มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 0.05

เพศหญิงจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 0.13 อายุระหว่าง 15 - 19 ปี เพศชายจำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 0.59 เพศหญิงจำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 2.08 (งานควบคุมโรคเอดส์และกามโรค สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดเชียงใหม่, 2544) ตัวเลขดังกล่าว เป็นการระบุอย่างเป็นทางการ ซึ่งระบุจำนวนจากบัตรรายงานผู้ป่วยเอดส์และผู้ติดเชื้อที่มีอาการเท่านั้น ซึ่งในความเป็นจริงอาจจะมีจำนวนมากกว่านั้น

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าผลกระทบที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่น ที่ต้องมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพร่างกายและ จิตใจ โดยเฉพาะเสี่ยงต่อโรคเอดส์ อันจะนำไปสู่ปัญหาต่อครอบครัวและสังคม ได้ขยายตัวสู่กลุ่มวัยรุ่น และมีแนวโน้มที่จะทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้น ตามการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่นมีเหตุและปัจจัยหลายด้าน ทั้งเกิดจากสิ่งแวดล้อมภายนอก ได้แก่ ปัญหาในครอบครัว ปัญหาจาก สภาพแวดล้อมที่ชุกชุมไปด้วยแหล่งบันเทิงเริงรมย์ รวมทั้งอิทธิพลของสื่อต่าง ๆ และสาเหตุอันเกิดจากการปรับตัวของวัยรุ่นเอง ในการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มประชากรที่เป็นนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ทั้งนี้เพราะการศึกษาในระดับอาชีวศึกษา มีระบบการเรียนการสอนทั้งภาคปกติและภาคค่ำ ทำให้มีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมดังกล่าว และเนื่องจากอยู่ในช่วงวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่อยากรู้ อยากลอง รักสนุก เพื่อหาความใหม่ ชอบทำตามเพื่อน และมีการปรับตัวตามการเปลี่ยนแปลงของสังคมสิ่งแวดล้อม จึงได้รับผลกระทบดังกล่าวด้วย อีกทั้งมีความสะดวกในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยในฐานะที่ทำงานรับผิดชอบ ในการดูแลคุ้มครอง ป้องกัน แก้ไข พัฒนาและส่งเสริมความประพฤติของนักเรียน นักศึกษา จึงมีความสนใจศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นที่เป็นนักเรียน นักศึกษาซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับอาชีวศึกษา ในอำเภอเมืองเชียงใหม่ เพื่อจะได้นำผลการวิจัย ไปเป็นแนวทางในการดำเนินโครงการและจัดกิจกรรมป้องกัน แก้ไข พัฒนาและส่งเสริมพฤติกรรมของนักเรียน นักศึกษา ให้สอดคล้องกับสภาพสังคมได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัยมีดังนี้

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ในอำเภอเมืองเชียงใหม่
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในอำเภอเมืองเชียงใหม่

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดพฤติกกรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ในอำเภอเมืองเชียงใหม่ ใช้ระยะเวลาในการศึกษา 9 เดือน คือระหว่างเดือนกรกฎาคม 2544 ถึง เดือนมีนาคม 2545

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษา 2 ด้าน คือ

1. ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ได้แก่ พฤติกรรมดังต่อไปนี้ ประสบการณ์เคยมีเพศสัมพันธ์ การมีเพศสัมพันธ์เมื่ออายุในช่วงวัยรุ่นตอนต้น การมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนโดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย การมีคู่นอนจำนวนมาก และการดื่มของมึนเมาก่อนมีเพศสัมพันธ์

2. ศึกษาปัจจัยที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยศึกษาปัจจัยในตัวบุคคล และปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อม ปัจจัยในตัวบุคคล ได้แก่ เพศและอายุ ส่วนปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ สถานภาพสมรสของบิดามารดา ความสัมพันธ์ในครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจ การพักอาศัย สภาพแวดล้อมที่พักอาศัย สถานบันเทิงเริงรมย์ และสิ่งพิมพ์และสื่อกระตุ้น

ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียน นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับอาชีวศึกษา ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 สังกัดกรมพลศึกษา กรมอาชีวศึกษา กรมศิลปากรและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 ในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ จำนวนประมาณ 5,149 คน

ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรสของบิดามารดา ความสัมพันธ์ในครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจ การพักอาศัย สภาพแวดล้อมที่พักอาศัย สถานบันเทิงเริงรมย์ และสิ่งพิมพ์หรือสื่อกระตุ้น

ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ในอำเภอเมืองเชียงใหม่

นิยามศัพท์เฉพาะ

พฤติกรรมเสี่ยง หมายถึง การประพฤติปฏิบัติหรือการกระทำที่ทำให้เสี่ยงต่อชีวิตและทรัพย์สิน และเป็นอันตรายต่อสุขภาพ โดยเน้น พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การประพฤติ การปฏิบัติ หรือการกระทำที่ทำให้เสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ อันจะนำไปสู่การติดเชื้อโรคเอดส์ โดยมีพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้ คือ ประสบการณ์ในการมีเพศสัมพันธ์ การมีเพศสัมพันธ์เร็วตั้งแต่อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น(อายุ 13 – 15 ปี) การมีคู่นอนจำนวนมาก การดื่มของมึนเมาก่อนมีเพศสัมพันธ์ การมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนโดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย

นักศึกษาระดับอาชีวศึกษา หมายถึง นักเรียน นักศึกษา ที่กำลังศึกษาในระดับอาชีวศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 สังกัดกรมอาชีวศึกษา กรมพลศึกษา กรมศิลปากรและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในอำเภอเมืองเชียงใหม่

ปัจจัยในตัวบุคคล หมายถึง ปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดพฤติกรรมในตัวบุคคลโดยมีเพศและอายุเป็นตัวกำหนด

ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม หมายถึง ปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงตามสภาพแวดล้อมของบุคคล โดยครอบคลุมทั้งด้านครอบครัวและสังคม ได้แก่ สถานภาพสมรสของบิดามารดา ความสัมพันธ์ในครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจ การพักอาศัย สภาพแวดล้อมของที่พักอาศัย สถานบันเทิงเริงรมย์ สิ่งพิมพ์และสื่อกระตุ้น

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้ทราบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน นักศึกษาวัยรุ่น ระดับอาชีวศึกษา ในอำเภอเมืองเชียงใหม่
2. ได้แนวทางในการจัดโครงการและจัดกิจกรรมป้องกัน แก้ไข พัฒนา และส่งเสริมพฤติกรรมของวัยรุ่นให้สอดคล้องกับสภาพสังคมความเป็นอยู่ของวัยรุ่นได้อย่างเหมาะสม
3. บุคคลที่เกี่ยวข้องได้ทราบถึงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน นักศึกษา ได้ตระหนักและหาแนวทางร่วมกันในการป้องกันและแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมต่อไป